

SZEPESI ATTILA

Csótány-induló

*Születtünk rég a bűzös porban,
a páfrány-partu sárkánykorban.*

*Vénült világok rejtezői,
vagyunk a romlás túlélői.*

*Jöhet nappal vagy szurtos este,
nem csábít minket semmi mezszye,*

*se zajló víz, se művi torlasz
tolongásunkban meg se botlaszt.*

*Mocsokra vágyunk, nyálkás szennyre,
ahogy a báva szűz a mennyre.*

*Mohón leskelünk csonka-bonka
tetemre és üszkös facsonkra.*

*Ismerjük temetők és pincék
elásott lomját, ódon kincsét.*

*Veszteg és veszten is nyerőben,
gyarapodunk csótány-erőben.*

*Hullton is soha elfogyóban,
rángó násszal sokasodóban.*

*Se sorsunkat, se életünket,
éljük titkos történetünket;*

*kontinenseket előzőnlők,
járatlan földön szertezüllők.*

*Otthonunk pestis, orkán, tűzvész,
fogcsikorgás meg halálhörgés.*

*Indázó csápok, hemzsegő lábak,
vakon vágunk a vakvilágnak.*

*Kihaltak rég faunok, szirének,
velünk érik a végítélet.*

*Napfény delel vagy zúzos tél vár:
ínyencfalatunk fekély, bélsár.*

*Mint gyerek a tündérmesére,
tolongunk véres nyesedékre.*

*Túlélői fáknak, vadaknak,
széfeknek és kardos hadaknak:*

*remények romján, üszkös részben,
megbúvunk korhadt repedésben.*

*Sziget merül, torony leomlik,
városok sora porba-romlik.*

*Ami fénylett, ideje tűnjön:
elizzik kormos gombszemünkön.*

*Se méreg, se mágus-varázslat,
nincs erő, mely elénkbe állhat.*